

L'escenari popular L'equip econòmic

Reportatge

ELRASCLETJordi Muñoz
jordimunoz@mesvilaweb.cat

Montilla i el mileurista

Bona part del creixement dels darrers anys s'ha fet a costa d'una estructura de salaris molt baixos i una creixent precarietat laboral, que ha afectat especialment el sector serveis i els segments més joves. Aquest model s'ha aguantat per les facilitats d'accés al crèdit. D'aquesta manera, el mileurista ha pogut endeutar-se, accedir a l'habitatge i mantenir el consum. I pagar la festa d'altri. Ara, en temps d'atur i d'encariment i retracció del crèdit, aquest model està deixant amplis sectors socials en una situació molt delicada, amb enormes deutes i ingressos minvants. Això té efectes molt grans sobre el consum intern que dificultaran la possibilitat de recuperació econòmica.

Tot això ve a tomb per les sorprenents declaracions de Montilla, que al Baix Llobregat ha demanat (més) flexibilitat i ha advertit dels perills de la "conflictivitat social". Era la resposta del president a les primeres demostracions de força, tímides, d'un moviment obrer que malda per salvar els llocs de treball que queden a la indústria. Precisament, el sector menys afectat per la precarització extrema i, per això, el que podria apuntalar mínimament el consum intern en moments de dificultat.

Montilla hauria de ser més explícit. Què suggeria? ¿La seua proposta és igualar a la baixa el mercat laboral i abocar els treballadors industrials a la precarietat dels serveis? ¿Espera, a més, que els treballadors s'hi avinguin en silenci? Cal que ens plantegem si intentem sortir d'aquesta crisi amb les receptes del passat o si per contra s'aposta per un canvi de model productiu. Els treballadors ja han pagat la darrera festa. Pagaran també la propera? Quines receptes hi ha per evitar-ho? Són qüestions que cal aclarir, perquè també configuren el model de país dels qui cada quatre anys ens demanen el vot. ■

Ramon Tremosa va ser optimista respecte a les oportunitats de creixement industrial de Catalunya ■ C. CALDERER

Debat sobre el millor model econòmic 'per al dia després'

■ Trobada de joves i professors per discutir sobre el finançament de Catalunya

Redacció
BARCELONA

"Finançament, per a què?". Aquesta era la pregunta d'arrencada d'un debat organitzat dissabte pel Col·lectiu Jaume Damians que va comptar amb la presència dels professors universitaris Ramon Tremosa, Muriel Casals, Josep Manel Busqueta, Enric Marín i Oriol Junqueiras, i el director adjunt de

l'AVUI, Toni Cruanyes. Malgrat el pessimisme generalitzat sobre les possibilitats reals d'aconseguir un bon finançament, tant Tremosa com Casals van presentar un panorama positiu sobre la resistència de l'economia catalana davant la crisi. Segons es va apuntar, el port de Barcelona i la immigració són dues potencialitats encara per explotar.

Cruïlla de generacions
La jornada va acabar amb un debat entre els dirigents de les organitzacions polítiques juvenils, moderat per la periodista Rita Marzoa. ■

Manuel Pizarro seguit per Mariano Rajoy el dia del debat de les esmenes a la totalitat dels pressupostos ■ EFE/S.BARRENECHEA

Què se n'ha fet, de Manuel Pizarro?

DECLIVI • Malgrat la crisi econòmica, l'expresident d'Endesa passa de ser la gran esperança del PP a escalfar l'escó **FUTUR** • Els rumors el situen a Caja Madrid **RELLEU** • Montoro ha assumit el protagonisme

Pere Gendrau
MADRID

Manuel Amador Miguel Pizarro Moreno —aquest és el seu nom complet— ha passat de ser la gran esperança del PP en matèria econòmica a escalfar un escó al Congrés de Diputats. I això que no hi va arribar per la porta del darrere, sinó tot al contrari: va ser el número dos de la llista de Madrid.

Només fa vuit mesos que l'expresident d'Endesa va protagonitzar un debat electoral amb l'actual vicepresident econòmic, Pedro Solbes. Va quedar en segon pla, tapat pels cara a cara dels candidats a la presidència espanyola, el socialista José Luis Rodríguez Zapatero i el popular Mariano Rajoy. Però més d'un analista va veure en la victòria de Solbes el presagi del que acabarien reflectint les urnes.

Un llum apagat

En els dies posteriors a la derrota del PP, es va especular amb el futur de Pizarro. Tothom donava per fet que seria un puntal de l'equip popular independentment de si Rajoy continuava o si s'obria una nova etapa. Però la realitat supera moltes vegades la ficció i l'exdirigent de l'elèctrica ha acabat apagant-se —mai més ben dit— enmig de la cambrada de la cambra baixa.

Pizarro va viure una situació molt tensa els primers mesos de la legislatura. El moment culminant

va ser la famosa conversa amb Rajoy. "Manolo, tu què vols?", li etzibar el de Pontevedra. "Què vols tu, que ets qui em va trucar?", li va respondre el de Terol. I amb aquesta indefinició, amb aquest galleguisme que caracteritza el president del PP, es va fondre la carrera política de Pizarro.

La pregunta és: a hores d'ara, en quin moment està l'expresident d'Endesa? Qui pensi que està totalment enfonsat, s'equivoca. Els que el coneixen bé asseguren que, si no estigués convençut de continuar formant part del PP, ja se n'hauria anat. De moment ha acceptat ser portaveu a la comissió constituï-

Pizarro ha acatat les ordres de Rajoy, a diferència de Juan Costa, que ni tan sols aplaudeix les intervencions del líder del PP

nal del Congrés i, per tant, ha donat suport a la línia de Rajoy sota la direcció de la portaveu Soraya Sáenz de Santamaría. Un paper molt diferent del defenestrat Juan Costa, que ni tan sols aplaudeix les intervencions del seu cap de files quan es llueix a la cambra baixa.

Amb qui també ha cuidat la relació Manolo Pizarro —així és com se l'anomena dins el PP, sempre amb un xic d'admiració fruit del seu carisma— és amb la presidenta madrilenya, Esperanza Aguirre. Es coneixen des de fa anys, quan l'expresident espanyol José

María Aznar encara aspirava a presidir el govern. Tots tres formaven part d'un grup d'estudis liberals en què també hi havia l'exministre Rodrigo Rato.

Retorn a les caixes?

Segons els rumors, és aquesta bona relació el que situaria Pizarro a la presidència de Caja Madrid. L'actual dirigent, Miguel Blesa, ha acabat barallant-se tant amb els populars madrilenys com amb els socialistes, amb qui no es pot ni veure. Segons s'assegura al PP de Madrid, l'operació s'hauria consumat després que Blesa hagués vetat l'exsecretari general dels populars Ángel Acebes com a conseller de Cibeles, el *holding* que la caixa madrilenya vol treure a borsa aquest any seguint els passos de La Caixa amb Critería.

Projeccions de futur a banda, el que es pot constatar avui dia és que dins les files populars qui ha acabat assumint el rol que li hauria d'haver tocat a Pizarro és l'exministre d'Economia Cristóbal Montoro. Ni la crisi de què tant se parla no ha propiciat que el PP tornés a fer sortir l'empresari aragonès a escena.

S'ha de dir que la substitució de Pizarro per Montoro resumeix la filosofia que s'ha imposat al PP: qui mana és qui té ganes de treballar. I és que l'exministre va tornar a la formació després d'un temps d'absència disposat a arremangar-se les mànigues per al que calgués. I la veritat és que ho està fent. ■